

ת"פ 22799/12/14 - מדינת ישראל נגד ע ר

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 22799-12-14 מדינת ישראל נ' ר(עציר)
בפני כב' השופט עמית פרייז
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ע ר (עציר)

28 אפריל 2015

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אבישי רובינשטיין ועו"ד קרן דסקין
הנאשם וב"כ עו"ד מירי אוזן מהסניגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

נוכח הודאתו, הריני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן בתיק שבכותרת וכן בכתב אישום המקורי בתיק 28727-11-14.

טיעונים לעונש יהיו בהמשך היום לאחר שהתובע יערך לשם כך.

ניתנה והודעה היום ט' אייר תשע"ה, 28/04/2015 במעמד הנוכחים.

עמית פרייז, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

עמוד 1

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בשני כתבי האישום במסכת של עבירות של איומים והפרת הוראה חוקית. מכיוון שמדובר באירועים שהתרחשו בתקופה כוללת של פחות מחודש תוך שקיים קשר ענייני בין האירועים השונים במספר היבטים, הרי שלצורך כללי הבניית הענישה אתייחס לכלל האירועים כאירוע אחד.

תחילתם של דברים ביום 10.11.14 כאשר אמו של הנאשם שמשמשת כאפטרופוסית שלו ביקשה שיפנה לקבלת טיפול פסיכיאטרי. בתגובה הנאשם סירב, צעק עליה ואיים עליה שאם לא תיתן לו כסף לרכישת סמים הוא יכה אותה. בעקבות זאת, נעצר הנאשם ולאחר יומיים שוחרר בתנאים מגבילים שעיקרם הרחקה מאמו. תנאים אלה נקבעו עד החלטה אחרת.

ביום 2.12.14 הנאשם עזב אשפוז פסיכיאטרי ולמרות שצו ההרחקה הכלול בתנאים המגבילים עוד היה בתוקף הוא הגיע לבית אמו, שם ראה אותה, קילל אותה והוסיף שאם לא תיתן לו כסף הוא יהרוג אותה.

למחרת, ביום 3.12.14 בשעת בוקר מוקדמת, עזבה המתלוננת את הבית, אך בהמשך חזרה אליו כאשר עודכנה על ידי שכניה שהנאשם נמצא בבית. בשעת צהריים היא הבחינה שהנאשם הפך את הבגדים בארון בבית בניסיון לאתר כסף ולאחר מכן זה עזב את הבית.

למחרת ביום 4.12.14 בשעת בוקר מוקדמת מאד, הגיע הנאשם לבית וביקש מאמו כסף. זו מסרה כי אין לה כסף לתת לו, ובתגובה הנאשם אמר שכי אם לא תביא לו כסף "היא תישאר ערה כי תהיה בבית קברות". אמו של הנאשם קראה לדודו של הנאשם על מנת שסייע לה. כשהדוד הגיע למקום ואף שוטרים נכחו במקום הנאשם איים על הדוד כי ישרוף את רכבו.

הנה כי כן, מדובר בשלוש הפרות של צו בית משפט שנועד להרחיק את הנאשם מאמו, כאשר שתיים מההפרות מתבטאות באיומים כלפי האם, כאשר מלכתחילה ההרחקה היתה על רקע איום קודם כלפיה. בנוסף, במסגרת המועד האחרון הרי שהנאשם אף איים על קרוב משפחה שהגיע לבקשת האם.

יוצא איפוא, שמדובר בנאשם שבאופן עקבי בטווח זמנים קצר מאיים על המתלוננת. האיומים נראים קשורים זה בזה וניסיונותיו של הנאשם להשיג כסף מהמתלוננת. לדברי הנאשם הוא זכאי לכסף זה שכן מדובר בקצבה שהוא מקבל מהמוסד לביטוח לאומי ונמצא בידי אמו כיוון שהיא אפטרופוסית שלו. יחד עם זאת, ברור כי לפחות בחלק מהמקרים הנאשם ביקש את הכסף כדי לממן צריכת חומרים פסיכואקטיביים. הנאשם אף לא חודל ממנהגו למרות שכבר נעצר ובית המשפט הלך לקראתו ושיחררו ב תנאים מגבילים וכך מביא את הדברים למצב שבו רק המעצר מסכל את המשך התנהלותו.

בנסיבות אלה ברור שמדובר בהתנהגות אשר מקימה סיכון. גם אם יש מי שיסבור שדבריו של הנאשם שמהותית הינם איומים, עדיין נאמרו בלהט הרגע מבלי שהיה מסוגל ופועל לממש את האיומים, הרי שדווקא מצבו הלא יציב מלמד על כך שאין מקום לטיעון שכזה. שכן השילוב בין רקע פסיכיאטרי לבין הצורך הכמעט אובססיבי של הנאשם לכספים לצורך

רכישת חומרים מסוכנים, וכל זאת כאשר לנאשם ישנו צורך בכספים לבעיותיו המשפחתיות הרבות שעוד יפורטו, מלמד על כך שאילולא היה נעצר הנאשם יתכן שלא רק היה חוזר על איומיו, אלא אף ולו בלהט הרגע מביא את אי הפנמת הסירוב לתת לו כספים לכדי פגיעה באמו.

לצד כל זאת, יש לקחת בחשבון אף את המרכיב הנורמטיבי שבהפרת צו בית משפט, בוודאי כשהדברים נעשים פעם אחר פעם בסמיכות זמנים, ותוך שהצו ניתן כחלופה למעצר, משמע תוך מתן אמון בנאשם. אין צורך להכביר מילים על החובה לכבד את צווי הרשות השופטת, כאשר חובה זו מטבע הדברים רלוונטית בעיקר כאשר מדובר בצווים שאינם לשביעות רצונו המלאה של המצווה. אדרבא, כאשר במקרה זה, יש לשוב ולהדגיש, שבד בבד עם רכיב ההגבלה שבצו קיים אף רכיב משמעותי של הליכה לקראת הנאשם כך שהאלטרנטיבה היתה מעצר או לכל הפחות מעצר בית.

בשים לב לכל השיקולים האמורים, סבורני כי המתחם להתנהגותו הכוללת של הנאשם באירועים נשוא כתב האישום נע בין 6 ל- 24 חודשי מאסר בפועל עם שילוב של מאסר מותנה משמעותי.

בתוך המתחם מתערבבים להם מס' שיקולים לקולא ולחומרא.

לחומרא יש לזקוף לחובת הנאשם את עברו הפלילי. עבר זה כולל שתי הרשעות בעבירות אלימות. עבירות אלה נעשו בשנים האחרונות. במקרה אחד דובר בעבירות כלפי אמו של הנאשם ובמקרה אחר כלפי אשתו.

עוד יש לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שמלבד אמירה בעלמא שהוא יפעל להפסיק את מנהגו להיזקק לאותם חומרים מסוכנים הרי שלא ברור כיצד אכן כך יהיה. אדרבא כאשר מדובר בנאשם שמילתו כבר הוכחה כבעלת משקל נמוך, בלשון המעטה, וזאת נוכח הפרת צו בית המשפט פעם אחר פעם. קשה לי לראות כיצד הנאשם יוצא מבית האסורים לאחר תקופה קצרה כמבוקש על ידו או מעט יותר מכך, ולא חוזר למעשיו מן העבר או לכל הפחות לצריכת החומרים המסוכנים אשר עשויה להוליד אף עבירות אחרות. להיפך, נראה שרק שהות ארוכה יחסית בין כותלי הכלא תפסיק את ההרגל המגונה לצרוך את החומרים המסוכנים. יודגש בהקשר זה כי דווקא משום שמדובר באדם שצריך לטפל בבני משפחתו הן פיזית והן כלכלית הרי שהעדפתו להקדיש לפחות חלק מהזמן והמימון לצורך צריכת אותם חומרים מעידה על כך שהדבר הינו פרי התמכרות ולא פרי החלטה מושכלת. התמכרות כזו יש לשרש רק באמצעות עקירה מן השורש של ההרגל ונראה כי רק באמצעות כליאה ממושכת ניתן לעשות כן.

בד בבד יש לקחת בחשבון מס' שיקולים לקולא. תחילה את הודאתו של הנאשם אשר מהווה נטילת אחריות עלה מיוחס לו. שנית, העובדה שמדובר באדם שאינו אדם רגיל וזאת נוכח הבעיה הנפשית ממנה הוא סובל כפי שפירטה הסנגורית. שלישית, ועיקר הדברים, בכך שמשפחתו של הנאשם נזקקת לו מאד ולו בפן הפיזי של הטיפול בה. בענין זה מדובר הן בטיפול בילדים הרכים והן בטיפול באשתו אשר סובלת ממחלה לא פשוטה אשר גם מקשה עליה לטפל בילדים וגם מצריכה את הנאשם לטפל בה.

נוכח כל זאת, סברתי כי יש מקום בהיבט המאסר בפועל לדון את הנאשם מתחת לאמצע המתחם שהותווה ואולם לא

להגיע לכדי הרף התחתון של המתחם.

בד בבד מסתבר, כי לחובתו של הנאשם מאסר מותנה בר הפעלה וזאת פרי אותה הרשעה בעבירות האלימות כלפי אמו. מדובר במאסר מותנה שתחילתו היתה פחות משנה לפני שהנאשם ביצע את המעשים נשוא התיקים שבפני ומלתכחילה נקבעה תקופת המאסר המותנה על שלוש שנים. מעבר לכך, עיון בכתב האישום בו הורשע הנאשם אז מלמד על כך שלא רק מדובר בדמיון בענין זהות המתלוננת, אלא שגם אז הרקע למעשיו של הנאשם שהיו בבחינת תקיפת המתלוננת ואיומים עליה היו צריכתו חומר שאמנם זהותו אינה ידועה למאשימה, אך סביר להניח שהיה דומה לאותם חומרים שעל צריכתם דובר היום. מכל מקום, אף אם דובר בחומר אחר אולי אף חומר לא מסוכן הרי שסך הגירוי הנמוך של הנאשם לניסיונות של אמו לשרש מנהגים של צריכת חומרים כאלה ואחרים היה רלוונטי גם אז. בנסיבות אלה, סבורני כי אין מקום לסטות מהכלל של הפעלת מאסר מותנה במצטבר.

סוף דבר אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 9 חודשים, כאשר במצטבר לכך הריני מפעיל את שלושת חודשי המאסר המותנה מת"פ 56240-10-13. סה"כ ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, וזאת החל מיום מעצרו: 4.12.14. יש לנכות מתקופה זו 8 ימי מעצר שבהם שהה הנאשם בין 10.11.14 ל- 17.11.14 וזאת כעולה מתיק מ"ת 28442-11-14.

ב. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ג. מאסר על תנאי של 9 חודשים למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בלוד בתוך 45 יום.

בשולי גזר הדין אני ממליץ מאד למפקד מתקן הכליאה שבו נמצא הנאשם לשקול מתן מענה ראוי לדבריו אודות הצקות חוזרות ונישנות מצד אסירים אחרים, וזאת בהתאם לשיקול דעתו המלא של מפקד הכלא ולאחר שיבוצע ראיון מתאים לנאשם.

העתק מהפרוטוקול יתויק אף בתיק 28727-11-14.

ניתנה והודעה היום ט' אייר תשע"ה, 28/04/2015 במעמד הנוכחים.

עמוד 4

עמית פרייז, שופט

הוקלדעלידיסיגלהראל